

POSTANOWIENIE

Dnia 16 stycznia 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Karol Weitz

w sprawie z powództwa G. K. i B. K.

przeciwko B. Z.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 16 stycznia 2020 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 22 listopada 2018 r., sygn. akt V ACa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
2. zasądza od pozwanej na rzecz G. K. kwotę 8100 zł (osiem tysięcy sto złotych) i na rzecz B. K. kwotę 4050 (cztery tysiące pięćdziesiąt złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje

potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Cel wymagania przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być wobec tego osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Na tych jedynie przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 22 listopada 2018 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżąca powołała się na wystąpienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego wymagającego wskazania przez Sąd Najwyższy wytycznych co do skutków, jakie wywołuje udzielenie pełnomocnictwa do dysponowania środkami na rachunku bankowym w ten sposób, że pełnomocnik przenosi prawa do tych środków na swoją rzecz, a w konsekwencji udzielenia odpowiedzi, czy dysponowanie środkami na tym rachunku przez pełnomocnika winno być traktowane jako element umowy darowizny, czy zawarcie odrębnej umowy, jak np. zlecenia.

Istotność zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.) konkretyzuje się w tym, że w danej sprawie występuje zagadnienie prawne mające znaczenie dla rozwoju prawa lub znaczenie precedensowe dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Zgodnie z utrwalonym poglądem orzecznictwa, przedstawienie okoliczności uzasadniających rozpoznanie skargi kasacyjnej ze względu na przesłankę istotnego zagadnienia prawnego polega na sformułowaniu tego zagadnienia i wskazaniu argumentów, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Musi przy tym chodzić o zagadnienie nowe, dotychczas nierozpatrywane w judykaturze, które zarazem ma znaczenie dla rozpoznania wniesionej skargi kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z dnia 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Twierdzenia skarżącej nie wystarczają do wykazania, by w sprawie doszło do ziszczenia się przesłanki wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Skarżąca we wniesionej skardze wskazała na wystąpienie przyczyny uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, lecz w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przeprowadziła pogłębionego wywodu prawnego niezbędnego dla wykazania wystąpienia tego zagadnienia. W uzasadnieniu wniosku ograniczyła się do sformułowania kilku pytań i wątpliwości dotyczących okoliczności sprawy, lecz nie zawarła żadnych wywodów obejmujących ich pogłębioną analizę prawną. Skarżąca powinna była nie tylko wskazać zagadnienie prawne, lecz także wyjaśnić w sposób pełny i wyczerpujący, na czym polegają zaistniałe wątpliwości i przedstawić argumenty mogące prowadzić do odmiennych ocen prawnych tych wątpliwości oraz wskazać pożądaną - w jej ocenie - interpretację.

Lakoniczność i ogólność wywodu oraz brak rozwinięcia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania we wskazanym zakresie uniemożliwiają ocenę, w jakiej mierze wiąże się on, w intencji skarżącej, ze wskazaną przesłanką przedsądu kasacyjnego. Nie jest rolą Sądu Najwyższego domyślanie się lub poszukiwanie okoliczności, które uzasadniałyby przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania (por.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2008 r., sygn. akt II UK 38/08, nie publ.; z dnia 14 grudnia 2004 r., sygn. akt II CZ 142/04, nie publ.).

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 oraz art. 108 § 1 w związku z art. 391 § 1 i z art. 398²¹ k.p.c.

jw